

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ Ζ. ΡΩΣΗ *

Ἐμαρούσιον 26 Αὐγούστου Τρίτη **

ΠΟ πρωίας συννεφάκια διέσχίζον τὸν κυανοῦν θόλον τοῦ Ἀτ-
 τικοῦ οὐρανοῦ. ἦτο πολὺ εὐχάριστος καιρὸς. Περί μεσημ-
 θρίαν ὁμως νέφη φαῖα καὶ πυκνὰ ἐφάνησαν ἐρχόμενα· ἀεράκι
 ἔπνεε ὀρροερόν, τὰ δένδρα καὶ τὰ κλήματα ἐταλαντεύοντο
 χαριέντως· βρονταὶ ἤκούοντο διαρκῶς μακρόθεν, ἀλλὰ δὲν εἶχον ἐκείνον
 τὸν ἀπότομον, τὸν φοβερόν κρότον· ἡ ἀπόστασις ἢ μακρὰ τὸν ἔκαμνε
 καὶ ἔφθανε μέχρι τῆς ἀκοῆς ἡμῶν majestueux et sonore, ἐνόμιζε δὲ
 τις ὅτι ἀκούει τὸ θαυμάσιον Grave τῆς μοναδικῆς Sonate pathétique
 τοῦ μεγαλοφουεστάτου Beethoven. ἦτο ἀληθὴς ἀπόλαυσις. Ἐκαθήμεν
 ἐν ἀληθεῖ ἔκστασει, ἐν τελείᾳ εὐτυχίᾳ. Αἰφνιδίως ἀνατινάσσομαι σύσσω-
 μος, βροντῇ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου τόσον ἐκκωφαντικῇ, ὅπως διάφορος
 ἀπὸ τὰς προτέρας μακρόθεν, καὶ τόσον αἰφνιδία, μ' ἐτρόμαξε φοβερά,
 (ὁμολογῶ εἰλικρινῶς τὴν ἀδυναμίαν μου). Ἡ θύελλα εἶχε φθάσει, οἱ
 καταρράχται τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγουν, ἡ χάλαζα τύπτει ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν
 μου τὰ φύλλα τῆς κληματαριάς, ἐπὶ δὲ τῶν σταφυλῶν ἐπικάθηται ὡς
 ἀδάμας. Αἱ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ διπλασιάζουν τὴν λύσσαν τῶν δὲν
 τὰς φοβοῦμαι πλέον· παρῆλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις, τρέχω κάτω ἀπὸ τὰ
 δένδρα, τὰ κινῶ καὶ ραντίζονται τὰ μαλλιά μου μὲ τοὺς χιονάτους καὶ
 λαμπροὺς κόκκους τῆς χαλαζῆς καὶ, οὕτω στολισμένη, εἰσέρχομαι εἰς
 τὴν οἰκίαν, διότι ἐφοβήθημ μήπως ἐπὶ τέλους μὲ βλάψει ἡ πολλὴ ὕγρασις.

* Σ. Δ. Π. Σ. Ἐκρίναμεν εὐλογον, ὅπως κλείσωμεν τὰς σελίδας, ἃς ἀφιερῶ
 ἡ «Ποικίλη Στοά» εἰς τ' ὄνομα τῆς Μαρίας Ῥώσῃ, μὲ τὴν δημοσίευσιν γραμ-
 μῶν τιῶν ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου, ὅπερ ἡ πολὺκλαυστος κόρη ἐτήρει, ἀναγὰ-
 φουσα ἐν αὐτῷ ταχτικῶς τὰς ἐν τῇ ζωῇ ἐντυπώσεις αὐτῆς. Αἱ γραμμαὶ αὗται,
 ἀποσπασθεῖσαι τῇ ἡμετέρᾳ ἐφέσει ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς, δὲν ἔχουσιν ἄλλην
 ἰδίαν ἀξίωσιν, καθὼς ἀπλαῖ σημειώσεις, ἃς φιλοτίμως ἐν ὧραις σχολῆς ἐγράψατεν
 ἡ Μαρία Ῥώσῃ, εἰς γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῶν ὧραιστέρων ἐπεισοδίων τοῦ ἐπιγὰ-
 ριτος αὐτῆς βίου, ὃν τοσοῦτον ἀπόνως ἀνέκοψεν ὁ θάνατος.

** Κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1897 ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Ζήκου Ῥώσῃ διέμενον
 ἐν Ἀμαρουσίῳ.

Κατὰ τὰς 5 εἶχε παύσει ἡ βροχή, ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισεν, ἐπὶ δὲ τοῦ Πεντελικοῦ καὶ ἄνωθεν ἀκριβῶς τοῦ μοναστηρίου ἤρχιζε σχηματιζόμενον τὸ οὐράνιον τόξον, τόσον εὐμορφα, τόσον λαμπρὰ! Ἐξήλθομεν εἰς τὸν κήπον ἵνα τὸ θαυμάσωμεν, ἡ λάμψις του ὅμως δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, καθὼς συνήθως συμβαίνει· ἐντὸς ὀλίγου διελύθη, ἡ φαντασία μου δὲ τὸ παρέβλεπεν εὐθὺς μετὴν ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν, καὶ ὅπως τὸ οὐράνιον τόξον, σπάνιον φαινόμενον, περιβάλλει τὸν δρίζοντα διὰ τῶν λαμπροτάτων του χρωμάτων, ἡ δὲ φύσις πρὸς στιγμὴν ἐνδύεται εἰσὶν τὴν ἐορτάσιμον στολήν της, ἡ ὁποία ὅμως, πρὶν ἢ καλὰ καλὰ τὴν θαυμάσῃς, διαλύεται, χάνεται καὶ τρέχα γύρευε νὰ πιάσῃς... τοὺς ἀτμούς, οὕτω καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ κόσμου εὐδαιμονία ὀλοσχερῶς παρέρχεται! Ὅλοι ἐλπίζομεν, ποθοῦμεν, ὑπομένομεν τὰ πάντα, διότι ἡ ἐλπίς οὐδέποτε ἐντελῶς μᾶς ἐγκαταλείπει· τέλος ἔρχεται μία ποθομένη εὐτυχία· ὁποία χαρὰ! νομίζομεν ὅτι τὰ πάντα ἐκερδίσαμεν, ὅτι αἰωνίως θὰ ζῶμεν ἐν εὐτυχίᾳ... ἕως ὅτου, ὡς τὸ οὐράνιον τόξον διαλυθῆ καὶ αὐτὴ! διότι ἂν τὸ οὐράνιον τόξον ἦναι πρᾶγμα ἀσταθές, πολὺ μᾶλλον ἡ εὐτυχία ἐνὸς ἀνθρώπου· προσπαθοῦμεν νὰ τὴν κρατήσωμεν ἀπ' ἐδῶ, μᾶς φεύγει ἀπ' ἐκεῖ· ἀποροῦμεν διὰ τοῦτο, λυπούμεθα καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι διαρκῆς εὐτυχίᾳ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! Ὑπάρχει ἀλλοῦ. Ἐὰν ἦμεθα καλοί, εἰς τὸν οὐρανὸν θ' ἀνταμειφθῶμεν, ὥστε πάλιν ἡ ἐλπίς μόνη μᾶς μένει παρήγορος. Ὅλοι λοιπὸν αἱ εὐτυχίαι μας εἰς τοῦτον τὸν κόσμον διαλύονται ὡς καπνὸς καὶ ὡς ἀτμὸς τὰ ὄνειρά μας!

Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐξήλθομεν εἰς περίπατον· τὰ δένδρα δροσόλουστα, καταπράσινα ἔστιλβον ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ μεγάλου πρεπῶς ὄντος ἡλίου ἐν μέσῳ πυρπολουμένων ἐρυθροχρῦσων νεφῶν, ῥίπτοντος ἀκτῖνας φωτὸς ποικίλων ἀποχρώσεων. Ἐρριψα ἐν βλέμμα πρὸς τὴν Πεντέλην· τὸ θέαμα ἦτο σπάνιον διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων· αἱ σκιαὶ ὄλαι τοῦ βεδίνου χρώματος ἐπεκάθητο ἐπ' αὐτῆς· ὁ πλουσιώτερος χρωστήρ, ὁ εὐφυσίτερος καλλιτέχνης ἀδυνατεῖ νὰ τὰς ἀπεικονίσῃ· τὰ δένδρα ἔσταζον· αἱ σταγόνες των μᾶς ἔρρινον κατὰ τὴν ἐκεῖθεν διάβασίν μας· τὰ κυκλάμινα εἶχον ἀνθίσει καὶ μετ' ἐπερίμενον· ἀφοῦ ἐμάζευσα ὅσα μοι ἤρεσαν, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τὰ τελευταῖα κελαδῆματα τῶν πτηνῶν.

† *Μαρία Ρώμη*

